

az az
melyik
lapon,
kiadó-
meg-
Debre-
ismer,
rom, a
an kis
tudni,
nevedet
hogy
ácsinak
ga van,
mérdek
milyen
hogy a
esztette
nem
tetésed
gtévedt
eskedni
ryanánt
bbé ne
b olva-
gén irt
kón az
kezdve,
Gyula.
valaki
utóbbit
dolgot
yen név
leményt
si bizo-
n emlé-
vannak
l, igazi
arra a
askodás-
olvasott
Bizony
kis olva-
og jutni,
meg? De
csak egy
borában,
alkodik
máskép
— Több

es szin-
bekötési
fél évi
16 cím:
t, Feren-

maeum-épület.
en.

... FELKAPOTT EGY VASLAPÁTOT. (Lásd a 239. lapon.)

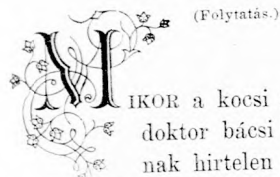
XLVI. kötet, 15. szám. **Ára negyedévre 1 ft. Egyes szám ára 12 kr.**

Megjelen minden vasárnap 16 oldalon.

1894. április 15-én.

A DOKTOR UR NÖVENDEKEL.

— Elbeszélés képekkel. —

(Folytatás.)

MIKOR a koci már közeledett a doktor bácsi házához, Piroskának hirtelen eszébe jutott valami, amire addig nem is gondolt, de ami most nagyon aggasztotta. Valjon hogy és miképen van otthon Dezső? A bácsi bizonyosan nagyon megharagudott rá és keményen megbüntette.

— Pedig az nem igazság... Dezső mentett meg... most is megmutatta, hogy hős és nemes szívi. Én egy csöppet sem haragszom rá.

Azt persze jól tudta Piroska, hogy nem az a fontos, valjon ő haragszik-e vagy sem. Épp ezért volt nagy az aggodalma. Az öregek sokszor egészen máskép gondolkoznak és nagy hibának tartják azt, ami a fiataloknak szerfölött tetszik. Így hát megeshetik, hogy a bácsi nem sokba veszi, ha Dezső kimentette is Piroskát a halálos veszedelemből; de igen is felrójja neki, hogy belesodorta a veszedelembé. Ki tudja, milyen kemény büntetést szabott rá azért a tegnapi kirándulásért.

No, az a büntetés legalább szobaáris-tommal nem jár, ami a legborzasztóbb volna annak a nyughatatlan Dezsőnek. Arról Piroska mindjárt meggyőződött, amint az udvarra belépett. Mért ott látta Dezsőt, nem valamelyik fa tetejében kapaszkodva ugyan, nem is labdájával vesélyeztetve az ablakokat, hanem csöndesen ülve a padon. Állát a kezeire támasztva, siralmas képpel bámult maga elé. Még

akkor sem mozdult mindjárt, mikor Piroska megérkezett és nyájas, örvendező képpel feléje sietett.

— Megjöttem, nincs semmi bajom! kiáltá Piroska már messziről.

Most már Dezső is felállt, de meglát-szott a zavarodottságán, hogy nem igen tudja, mit mondjon és mit tegyen. De Piroska megölelte és őszinte hálával mondá:

— Soha sem fogom elfelejteni, hogy kimentettél a halálos veszedelemből!

— No persze, meg azt sem, hogy bele vittelek a veszedelembé.

— Dehogy! Én voltam ügyetlen. De már elmúlt a baj, hát nincs mit szomor-kodnunk. Ha csak a bácsi valami kemény büntetést nem szabott rád. No, majd megkérlelem.

— Nincs mit. Még annyit sem szólt, mint máskor, még csak nem is prédikált, hogy okosabb legyek. No, annál rosszabb. Valami nagyon rosszban törheti a fejét.

— Talán mégsem. Tudod, nagyon el van foglalva, majd elfelejti és minden jó lesz újra. Én meg most már szinte nem is bánom az egész kis kalandot, mert olyan kedves vége lett.

— Kedves! Mi a kedves?

— Hát, tudod, az, hogy oda jutottam az öreg báróné kastélyába. Jaj, olyan kedves emberek! Az öreg báróné olyan jó, olyan barátságos! A két leány pedig olyan szíves, olyan nyájas. Majd ők is eljönnek, aztán mi is eljárunk, nagyon szívesen hívtak.

— Téged. De nem engemet. Nincs is semmi kedvem oda menni, hogy rám bá-mészkodjanak és mutogassanak... »ni, ez vitte bele Piroskát a veszedelembé, ez az a garázda-hézkő.«

— De azt is tudják ám, hogy utánam ugrottál és megmentettél. Én is tőlük tudtam meg. Hát bizony eljöhetnél. Olyan szép ott! De meg van ott valami, amit nagyon szeretném, ha látnál.

— Ugyan mi?

— Egy kép... egy arckép.

— No bizony! Törődöm is én holmi mázolásokkal!

Dezsőnek csakugyan igen csekély művészi hajlandóságai voltak. Még játékból sem mázogatott, inkább addig a fán mászkált és kapaszkodott, nem nagy hasznára a ruháinak és egy csöppet sem öröme Magda néninek. Így tehát nagyon fitymálva fogadta a Piroska szavait. De Piroska nem vette rossz néven.

— Ha nem szereted is a képeket, ez talán mégis nagyon érdekelne. Talán rá is ismernél.

— Ráismernék? Mire, kire?

— Hát... hát...

Itt azonban megakadt Piroska és hirtelen elvörösödött. Hátha oktalanság az egész, amit gondol?

— Halljuk tehát, miféle csodafestmény az? kérde Dezső gúnyosan.

— Nem mondom, hogy csoda... csak... izé... feltűnt rajta... de nem szabad ám nevetned és csufolódnod, ha megmondom...

— Arról nem állok jót. Mert már előre gyanitom, hogy valami hiábavalóság. Ti leányok mind olyan furcsák vagytok; elbeszélgettek a kőzbéli bábuval, mintha eleven volna és megisszátok a baba-csészéből a vizet kávé gyanánt. Bizonyosan itt is valami efféle bohóságot gondoltál ki.

— Ó dehogya! De inkább nem is mondom, amíg magad nem látod. Majd meg-

mutatom, ha egyszer elmegyünk együtt a kastélyba.

— Dezsőnek nincs ott semmi dolga, nem fog oda járni, szólt ekkor egy komoly hang a fejük fölött.

Észre sem vették a vita közben, hogy a doktor bácsi ott termett a hátuk mögött.

Piroska csak egy pillanatra zavarodott meg, aztán nyájasan, hízkelkedve simult a bácsihoz.

— Bácsikám, itt vagyok, nincs semmi bajom! Kérem, kedves jó bácsikám, ne haragudjék.

— Nem haragszom, kis leányom. Örülök, hogy épkézláb itthon vagy.

— Igen, de haragszik Dezsőre. Pedig nem egészen ő az oka, én magam is hibás voltam, az egész az én hibám. És ha Dezső hívott is oda, de aztán ő mentett is meg, mert ő bátor és nemes. Hiszen ő maga is odaveszhetett volna!

— Igazad van. És bizonyosan azt hiszed, hogy nekem és szüleidnek az teljesen elégséges megnyugvásul szolgált volna, ha nem csak te fulsz bele a vízbe, hanem Dezső is.

Már erre Piroska nem találta meg hamarosan a választ. A bácsi pedig nyugodtan, komolyan, de minden harag nélkül szólt:

— Ne féljete, nem haragszom. Csak sajnálom, ami történt és magamat hibáztatom. Nem volt elég gondom reátok. Nagyon sok a dolgom. No, de majd ezentul másképp lesz.

Dezső jelentős pillantást vetett Piroskára, mintha azt mondta volna: »Ugy-e, kitaláltam, hogy valami rosszban töri a fejét.«

Mind a ketten aggódva várták, mit fog a bácsi mondani, hogyan lesz az a »más-

kép.« De a doktor egyelőre csak ennyit mondott:

— Nem azért nem engedem Dezsőnek, hogy a kastélyba ne menjen, mintha haragudnám és ezzel akarnám büntetni. De főlöszleges volna megkezdenie valamit, a mit nem folytathat. Mert ezentul másképp lesz.

— De hát hogy lesz? pattant ki Dezső hevesen.

— Megtudod, a mikor ideje lesz. Most legelőször is úgy lesz, hogy neked, Piroska leányom, csak akkor szabad a házból távoznod, a mikor és a hová én megengedem. Nem szeretném, ha szüleid azt mondhatnák, hogy kár volt arra a bogaras doktorra bízni a leányukat. A kastélyba el fogsz járhatni, azok a leánykák éppen hozzád való kedves játszótársak.

ZONGORA-CSUSZKA. (Lásd a 234. lapon.)

Ezzel ott hagyta őket, nem a legvidámabb hangulatban. Most már bizonyos volt, hogy készül valami, még pedig főképp Dezső ellen. Akármilyen lesz az a valami, okvetlenül kellemetlen lesz; mert Dezsőnek éppen csak úgy volt kedvére való az állapota, a mint eddig volt: hogy tulajdonképpen senki sem törődött vele sokat, tehetett, amit akart.

Piroska ezt úgy félig-meddig kitalálta és azt is érezte, hogy bár akaratlanul, de

ő is okozója annak a fenyegető változásnak, mely Dezsőre vár. Majdnem könyezve fordult hozzá:

— Dezsőcském... én igazán nagyon sajnálnám, ha miattam valami kellemetlen állapotba jutnál... talán még megkérlek a bácsit...

— Ej, dehogy miattad! Már ugyan minek lehettél volna te az oka? Amit tettem, én tettem. Nem vagyok én olyan gyáva

ficzkó,
maga
igaz.
asztán
csalód
És
kintet
Piroska
ijesztet
títottak

—
kedjél
bizony

—
szem,
ő anna

—
ned ké

—
szülj m
hát, tu
semmi

—
tenni?

—
hallott
getnek

—
Meglás
hogy a

—
Egy
okuk s
ijedezé
többet

ficzkó, aki másra szeretné tolni a maga hibáját. Hát hiba volt, annyi igaz. De ha azt hiszik, hogy most aztán akármit tehetnek velem, nagyon csalódní fognak!

És megint az a szilaj, daczos tekintet villogott a szemeiből, mellyel Piroskát néhányszor már szinte megijesztette. A jó leányka kérlelve csitította:

— No, no, Dezsőcském, ne heveskedjél! Hiszen a bácsi olyan jó . . . bizonyosan jót akar veled is.

— Majd meglátjuk. Nem igen hiszem, hogy én is jónak találjam, amit ő annak gondol.

— Mindegy. Mégis engedelmeskedned kell.

— Dehogony kell! Majd bizony!

— No, no, Dezsőcském . . . ne készülj már előre is daczoskodásra. Mert hát, tudod, végre is mi nem tehetünk semmit az öregek ellen.

— Nem? Majd megvállik!

— Ugyan már no! Mit akarsz tenni?

— Nem tudom, mert még nem hallottam, mi hát az, amivel ijesztgetnek.

— Nem lesz az valami borzasztó. Meglásd, még nevetni fogunk rajta, hogy annyira megijedtünk.

Egy-két napig azonban nem volt okuk sem nevetésre, sem nagyobb ijedezésre, mert a doktor nem beszélt többet a dologról.

(Folytatása következik.)

APJA LÁNYA.

*GIZIKE az apja lánya,
Alapos a tudománya.
A nagy szekrény, könyvvel tele,
Legkedvesebb játszóhelye.*

*Fel a párkányára mászik,
Roppant kötetekkel játszik,
Lapoz bennük fontos képpel,
De azért egyet se tép el.*

*Lenn a széken a bábuja, —
Be nagy lehet ennek búja,
Rá se néz a Gizi már ma,
Mily elhagyott, minő árva!*

ZONGORA-CSUSZKA.

(Képpel a 232. lapon.)

GYESSÉG nem boszorkányság és a ki leleményes, az mindig talál mulatságos új játékot. Találtak Miczike, Friczike és Berczike is.

Vagy talán nem jeles találmány az, ha szép enyhe tavaszi nap reggelén a szobában olyan pompás csuszkát rendeznek be, hogy csikorgó télen a legropogósabb havas domboldal sem versenyezhetett volna vele?

Friczike volt a mester, őt illeti meg a dícsőség.

Mert a mint reggel vidáman fölébredtek és várták az öreg dadát, hogy fölöltöztesse őket, Friczike széles jó kedvében így szólt:

— Játshatunk addig is valamit, míg a dada jön.

Mért is ne lehetne játékkal kezdeni a napot? Még jobb, legalább nem kell féltetni a ruhát, hogy összezakad.

Szétnézett tehát Friczike s mert a hálószobában nem talált kedvére való mulatságot, benyitott a szomszéd szobába. Ott pedig megpillantotta a zongorát, melynek födele ki volt nyitva és föltámasztva, mert a szobaleány tisztítani akarta, de épp ekkor kiment egy kis időre. A leleményes Friczikének azonnal fölillant ez a pompás gondolata:

— Nézzétek, onnan a zongora födeléről gyönyörűen lehetne csuszkálni.

— Igen, de a földre pottyanni nem volna kellemes, aggodalmaskodott Miczike

— Oda toljuk a kis pamlagot, de még párnát is teszünk rá. Majd én kezdem. Te, Miczike, ide állsz a pamlag elé és mikor a párnára értem, hamar megragadsz, hogy le ne guruljak a földre.

Pompásan elrendezték és Friczike fölkapaszkodott a csuszka legtetejére, aztán szépen ereszkedett lefelé. Oly remekül szépen csuszott, hogy Berczike alig győzte várni, amíg a sor reá is kerül.

Hajh! Nem került, Friczike a remek csuszkának már az aljára ért, mikor benyitott a mama.

— Gyerekek, mit miveltek? kiáltott rájuk.

Miczike és Berczike ijedten fordultak a mama felé, aztán visszafutottak a hálószobába. Am a leleményes Friczike nem tehetett ugyanezt. Azaz hogy megijedni biz ő is megijedt, de már, akarta, nem akarta, kénytelen volt tovább csuszni a jeles csuszkán, nem birt megállapodni. Lepottyant a pamlagra s ijedten kapaszkodott meg a vánkosba. Csakhogy a nagy lódulástól még odább gurult és vánkosostul lezuhant a földre. Ez nem lett volna nagy baj, ha a vánkos jut alól s ő fölül; de hát ő jutott alól, kezeiben tartva fölfelé a vánkost.

Nagyot koppant a Friczike feje, ezer szerencse, hogy lék nem támadt rajta. De támadt hatalmas daganat, mely még harmadnap is gonoszul sajgott.

Friczike azóta nagyon görbe szemmel néz a zongorára.

— Nem való csuszkának. Inkább várjunk a jövő télig, akkor csuszkáljunk a puha havon.

VÁLSÁGOS PILLANAT.

(Képpel a 236. lapon.)

EGY híres vadász, aki sok országot világot bejárt, beszéli:

— A medvéről általában úgy szokás megemlékezni, mint igen erős, sokat dörögő, de különben nem éppen nagyon garázda fenevadról.

Van is valami igaz benne. Láthatni medvét, amint orrába fűzött karikánál fogva lánczón vezetik és a piaczon tánczoltatják; dörög-morog hozzá, de csak mégis megteszi, amit gazdája, a vándor komédiás, parancsol. Persze, az ilyen medvét kicsi korában fogták el és nagyon kemény bánással nevelték föl, szűkön tartják, éhezetik, úgy hogy rendesen nagyon satnya jószág és nem is tudja, milyenek az ő atyjai ott kiint a szabad erdőségben.

Ezek bizony nem olyan kedélyes legények és hamar megesik, hogy ők tánczoltatják meg az embert, még pedig keservesen. Láttam magam is.

Sokféle vadászataim után egyszer már igazi medve-vadászatra vágytam. Elutaztam tehát a messzi északi vidékre egy ott élő vadász-barátomhoz és kívánságom csakhamar teljesült.

Öten-hatan indultunk a nagy erdőségbe. Házigazdám volt a rendező és pontos utasítást adott, hogyan viselkedjünk. Követjük is, csak egyik fiatal társunknak nem tetszett a nagy ovatosság. Ő minden áron diadalmasan, zsákmánnyal akart hazatérni. Mikor a nyomok arra mutattak, hogy közel a medve és tanácskozni kezdtünk, mikép ejthetjük el legbiztosabban, fiatal barátunk türelmetlenül szólt:

— Kell is erről sokat tanácskozni! Kezünkben a puska, mi kell egyéb az olyan nehézkes otromba állattal szemben.

S ott hagyva bennünket, előre sietett. Nem sokára lövést hallunk, de utána rémült segélykiáltást is. Mindjárt tudtuk, mi történt s futva futottunk a hangirányában. Én pillantottam meg legelőször szerencsétlen társunkat, aki hirtelenkedve lőtt, nem talált, futni kezdett, de a bős állat elérte és földre teperte.

Hatalmas medve volt. Épp bele akarta vágni szörnyű fogait áldozatába, de észre vette közeledésemet. Egy rövidke pillanatig habozni látszott, aztán fölemelkedett két lábra. Ez nagyon jó lett volna nekem, hogy biztosan lőhessek; de borzadva láttam, hogy a medve még ekkor sem eresztette el áldozatát, hanem egyik lábával fölemelte és magához szorítva tartotta az elájult ifjut is. Ha lövök, igen könnyen a szerencsétlen ifjut érheti a golyó a medve helyett.

Válságos pillanat volt. Villámgyorsan cikázott át agyamon a gondolat, hogy nincs más mentés, mint egészen közel menni s úgy lönni, hogy el se hibázhaszam. Ha mégis valamikép elhibázom vagy a golyó nem öli meg rögtön a bős fenékvadát, végem van. Szét fog tépni.

De nem volt szabad habozni. Egy-két ugrással ott termettem. A medve iszonyu bődüléssel tátotta felém a száját. Isten nevében — löttem.

A medve nagy zuhanással terült végig a földön, magával rántva barátunkat is. De így mégis megmentettük a megdölgő ifjut. Egy-két bordája eltört a maczkó ölelésétől s több hétig nyomta nagybeteg az ágyat, míg végre lassan-lassan meggyógyult.

Nem is fitymálja medve komát azóta.

A PÓRUL JART RÓKA.

— Állatmese. —

ADDIG-addig leskelődött, settenkedett róka koma, míg végre csakugyan kileste, a mikor a vén gunár kiczammogott a partra, hogy a sok uszkálás után egy kis füvet harapdáljon.

De alig kóstolt bele, már majd holtra ijedt.

— Jaj, jaj! Végem van!

Bizony nem igen ért már az ő élete egy árva fillért sem. Mert ebben a pillanatban ott termett a róka és megragadta.

— No, csakhogy megfogtalak végre! Sokszor eltereltem előlem a jó kövér kis libákat. Most magad vagy itt a fogaim közt. Tudod-e, mi lesz veled?

— Ó, hogy ne tudnám! Azt fogod velem tenni, a mit bizony én is megtennék veled, ha a te helyedben volnék.

— Ugyan? És valjon mit tennél?

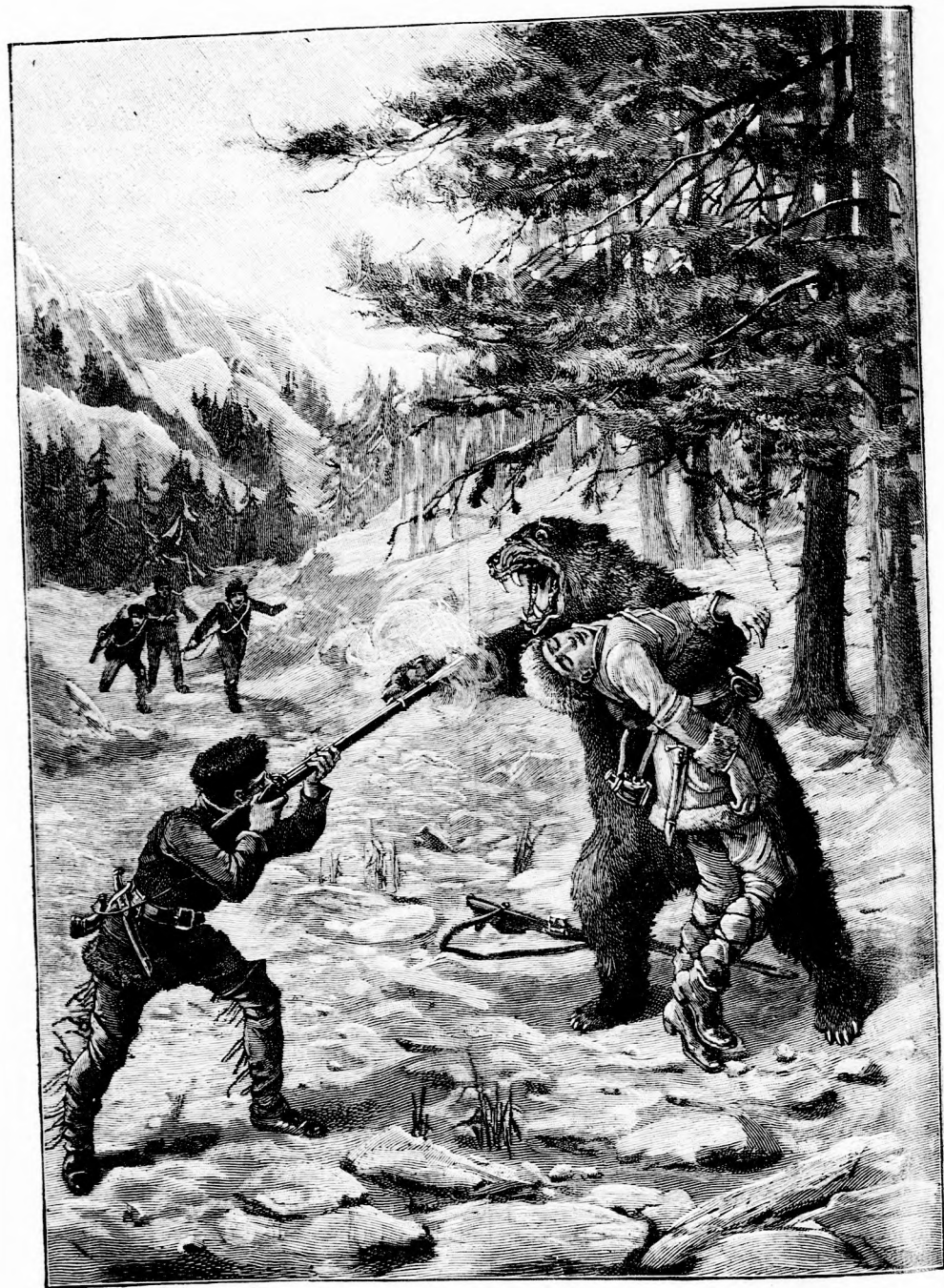
— Hát biz' én legelőször hálaimát mondanék, hogy végre megkaparintottam az ellenségemet. Aztán józüen megennélek.

Róka koma nagyot nevetett.

— Ugy látom, nagyon jámbor és ajtatos vagy. No, hát legyen neked a te izlésed szerint. Mondjunk előbb hálaimát.

Letette a prédáját és csufondároskodó imába kezdett, — de ugyan hamar abbahagyta. Mert a gunár gyors szökkenéssel a vízben termett s onnan biztos helyről kiáltá:

— Furfangos atyafi vagy, róka koma, de arról megfeledekezél, hogy nincs olyan fortélyos ész, mely csufot ne vallana, ha diadalától elbizakodik és csufondároskodik!

VÁLSÁGOS PILLANAT. (Lásd a 234. lapon.)

SZ

S

zik.
mint

De
szele
szele
kis l

Kar
Ot
melle
az ö
kójáb
Kar
term
mesé
tatta

K
gatás

van-e

én a
Persz
lom

Me
jobb
gethe
kat
Atad

—
megá

Nagy
Tisza

—
tesze
szélté

Az
ják r
Karc

—
Menj
lát i

Me
goron

SZELES NAPON SZELES ÉSZ.

SZELES nap igen sok akad, kivált így tavasz idején. Szeles ész is találkozik, kivált az ilyen fiatal fejecskében, mint a Karcsié meg az Iluskáé.

De nem esett volna meg a baj, ha az ő szeles kis eszök össze nem találkozik a szeles nappal. Ezt pedig aztán az a szép kis hajócska bánta meg, no és talán szeles Karcsi és Iluska is.

Ott történt az a Tisza partján, a rév mellett. Mihelyt a jég elzajlott a Tiszáról, az öreg révész mindjárt beköltözött házikójába, a komp ott ringatózott a vizen, Karcsi és Iluska pedig szintén mindjárt ott termettek. Mert a jó öreg révész szívesen elmesélgetett nekik és néha meg is hajókázatta őket.

Karcsi azonban mindjárt az első látogatáskor ezzel köszönt be:

— Mihály bácsi, hát a hajócska készen van-e már, a melyet a mult ősziért?

— Thjü! Ezer potyka és kecsége! Biz én arról megfeledektem a hosszú télen át! Persze, hogy ígértem! Sebaj no. Megesinálom itt is.

Meg is csinálta. Karcsi és Iluska még jobb szerették így, mert órahosszat elnézegethették, amint az öreg az ő hajócskájukat faragcsálta. És végre készen is volt. Átadta nekik.

— Most mindjárt meg is próbálok, jól megáll-e a vizen?

— Ne ma, ifjuracskám, szólt az öreg. Nagy szél fuj. Nézze, milyen fodros a Tisza.

— Baj is az! Csak ide a víz szélére teszem egy kicsit. Nem félek én egy kis széltől.

Az öreg újra csak azt tanácsolta, hagyják máskorra a játékot. Iluska oda sugott Karcsinak:

— Ó adta, hát ne ellenkezzünk vele. Menjünk egy kicsit odább, a hová nem lát innen.

Meg is tették. A szél csakugyan nagyon gorombán süvöltött. Iluska alig bírta a

kalapját megvédeni. De Karcsi csak azért sem tágitott. Hát persze az lett belőle, amit akárki is előre láthatott. Karcsi lebocsátotta a hajócskát a vízre s a hajócska

gyönyörűen lebegett. A következő pillanatban egy nagy szélroham belekapott s mielőtt Karcsi akár csak utána is nyulhatott volna a hajócskának, ez már messze bent volt a Tiszán, ott felfordult és elmerült.

Karcsi és Iluska egészen elképedve bámultak utána. Biz az odaveszett. A kedves játékszer, melynek annyira örültek, csak épp addig tartott, míg a révész-kunyhótól ide hozták.

Szégyenkezve, búsán sompolyogtak haza felé s szerették volna, ha nem találkoznak az öreg révészszel. De ez szemmel tartotta őket s eléjük kerülve, így szólt:

— No, ifjuracskám, másík hajócskát nem faragok ám. A ki öreg embernek a tanácsát szélnek ereszti, maga lássa kárát!

E L L A.

VAGY

A MACSKÁVÁ LETT KISASSZONY.

Irta Barabás bácsi.

I. A bűvész.

Ábrakadabra!
Ábrakadabra!
Ábrakadabra!

GYSZER valamikor hol volt, hol nem volt, az Operencziás tengeren

is túl Meseországban volt, hogy egy homályosan világított, szurtos szobában e bűvös szavakat mormogta egy ijesztő képű, sötét arcú aggastyán. Kuszált, fehér szakáll a mellét verte, ősz hajfürtreire biborszínű, de foszlányos selyemkendőt csapott. Három lábú alacsony széken szabad tüzhely előtt ült, s egy roppant nagy, fődött üstnek a fogóját tartotta kezében.

Az öreg ember nem volt sem cukrász, sem szakács, s az üstben, amelyre aggódó gonddal figyelt, sem édességet nem kotyvasztott, sem levest nem főzött. Nem volt abban sem répa, sem gyökér, hanem valami egészen más, amit meg kell hogy mondjak, mert magatoktól soha ki nem találjátok.

Ez az öreg ember boszorkánymester volt. Tudjátok tán a mesékből, hogy Meseországban ez amolyan tudós-féle, aki a tudományát rosszra használja, míg a jólelkű tudós mindenkinek javát akarja, és életét olyan dolgok fölfedezésére fordítja, melyekkel az emberiséget boldogíthatná.

Ez a gonosz bűvész olvasta valahol, hogy sikerült egy másik bűvésznek mindenféle anyagokból emberi alakot teremteni s ne-

hány bűvös szónak kimondásával ezt az alakot életre is kelteni. Hozzá fogott tehát, hogy utánozza bűvész-társát; csak hogy ő nem férfit akart alkotni, hanem nőt. S vállalkozása reményével kecsgettette.

Hetvenhárom nap és hetvenhárom éjszaka állott a különös üst a tüzőn, s már meg lehetős kedvező eredményt ért el.

A huszonegyedik napon emelte le először az üstöt a tüzhelyről, letette a földre és háromszor egymásután ismételte a bűvös szót:

Ábrakadabra!
Ábrakadabra!
Ábrakadabra!

Mire harmadszor hangzott el az igézetes szó, az üstből csinos kis egérke ugrott ki, s futkosni kezdett a szobában. A bűvész rögtön megfogta, visszahelyezte az üstbe és újra a tüzhöz állította.

Pár nap multán másodizben emelte le a tüzről, s ekkor egy bagoly rebbent ki az üstből. Még később egy menyét bujt elő.

— Nagyon jól megy, gondolta magában a boszorkánymester. Közeledem a célhoz; két nap múlva jön a kigyó, aztán a macska . . . s végre jön a nő. Meglesz. Meglesz! mormogta s örvendve dörzsölte a kezét.

A bűvész, amint mondtam, a rosszlelkűek közül való volt. Ennélfogva rossz nőt akart teremteni; mert különben elkezdte volna a méhecskével, folytatta volna a fecskével, azután a galambbal, majd az agárral, meg később az özikével s végezte volna azzal a bizonyos jó és kedves kis leánnyal.

Az öreg bűvész egész éjjel kavarta az üstjét, egy arany kavarázó kanállal, melynek a végén ezüst kéz volt, ennek az ujjain pedig gyémántos és drágaköves gyűrűk.

Addig keverte-kavarta, míg végre reggel felé teljesen kimerülve dőlt le egy nagy karos-székre s mélyen elaludt.

II. A kék ruha.

Ugyan-annak a napnak ugyanabban az órájában egy kis leány, aki a szomszéd házában lakott, álmából fölébredvén, kitekintett az ablakon és így kiáltott:

— Kedves néni, ma szép nap lesz. Nem veszem föl az ócska fekete ruhámat, hanem azt az új kékét, melyet a nénitől kaptam.

— Kedves Ellám, felelt a néni, a kék ruha még nincs rendben; hiszen csak tegnap mosattuk ki.

— Hát vasalják kí most mindjárt! türelmetlenkedett Ella.

— Nem lehet, édesem, mert még sehol sem gyujtottak tüzet a házában.

— Jaj, mindig találnak okot, ha nem akarják megtenni, amit kérek! kiáltott a kis makranczos és gyorsan felöltözvén, lesietett az udvarra. A szemközti házában rögtön meglátta a bűvésznék messze pirosuló tűzhelyét, mert a titokzatos műhely ajtaja félig nyitva volt, hogy az erős szénfüst kitolulhasson rajta s meg ne fullassa az öreg boszorkamestert.

Ella akaratos leányka volt; semmitől sem riadt vissza, ha szeszélyének akart kedvezni. Észrevétlen sietett át az udvaron, az utcán, ahová pedig egyedül mennie meg volt tiltva s bátran surrant be a titokzatos műhelybe.

A mozdulatlan ülő aggastyán láttára megdöbbenve hátrált, mert az öregnek, ámbár aludt, igen rossz kifejezésült az arcán. Félelme azonban csak hamar eloszlott. A tűzhelyhez közeledett, melynek alján, az üst alatt, izzó parázs piroslott. Hogy

ebből elvihessen néhány darabot, félre kellett az üstöt tolnia. A földről felkapott egy vas lapátot és lehetőleg zajtalanul akarta azt telerakni parázssal. (Lásd a képet a czimlapon.)

Anyira félt felköltetni a bűvészt, hogy még a lélekzetét is visszatartotta. Valami sugta neki, hogy veszedelmes dolgot művel; a legcsekélyebb neszre is összerzezzent. De az a gondolat, hogy még ma reggel felvehetné a kék új ruhát, amikor barátnői eljönnek mamáját a nevenapjára köszönteni, s az a vágy, hogy a szokottnál is csinosabb legyen: legyőzte félelmét. A kis Ella ugyanis hiu és tetszelgős volt, bár megmondták neki, hogy a hiuság még valamikor kárára lehet.

Mikor a lapátot már teleszedte szénnel s már az üstöt lassan vissza tolt a tűz felé, az üstben két nagy villogó szemet vett észre, melyek mereven reá tekintettek.

Borzasztó ijedtség szállta meg; öntudatlan nagyot sikoltott és kiejtette kezéből a lapátot.

Ebben a pillanatban fölértett a bűvész.

III. Az átváltozás.

Ella nem is sejtette, hogy elhúzáván a tűzről az üstöt, tönkre tette a bűvész egész munkáját. Az a sok tudomány és fáradtság, melyet a bűvész kifejtett, hogy ezt a tüzet annyi ideig állandó lobogásban tartsa, mind kárba veszett; akárcsak hozzá se fogott volna. Hiába áldozta rá a tudását; hiába örködött éjjel-nappal: mindez egyszerre megsemmisült. És megsemmisült épp az utolsó kísérletnél, a siker küszöbén! El sem lehet képzelni a bűvész kétségbeesését, amint jövőbeli reményességét és munkáját tönkre téve látta. A dühtől elhalvá-

nyodott és sirt mérgében, ahogy a bűvészek sirnak: fekete könyvek hullottak szeméből. A kezeit tördelte, szólni sem tudott s lelkének egész haragjával a szerencsétlen gyermek ellen fordult, aki térdre borulva előtte, reszkető kezeit könyörögve emelte föl hozzá.

A boszorkánymester hirtelen felkapta az üstöt, melyben a két nagy szem még most is villogott, s annak tartalmát vilámgyorsan a szegény Ella arczába öntötte, aki hátrahanyatlott és ájultan terült el a földön.

A bűvész pedig néhányszor körüljárta és a bűvös szókat mormogta:

Ábrakadabra!

Ábrakadabra!

Ábrakadabra!

És a kis Ella megszünt Ella lenni: apró kezeckéi átváltoztak karmos mancsokká, élénk kék szeme zöldre vált, szőke hajából kócosz szőr lett — szóval, a szép Ella átváltozott macskává.

Midőn magához tért s átváltozását észrevette, szive vonaglott a fájdalomtól. Szeretett volna szólani azon a hízeltető hangon, melynek édes mamája soha nem tudott ellenállani, de sajna! — nem volt már beszélő hangja; *miákkolt*, mint akármely más czicza

Egyszerre hallja, hogy hívják, nevént szólítják. A néni volt:

— Ella! Ella! hangzott feléje a hívás.

A szegény gyermek — már hogy a szegény új czicza, feltámolygott és kétségbeesve miákkolt.

— Ah, ah! kiáltá a boszorkamester nevetéssel. Téged hívnak, szép kis czicuzskám. Szaladj csak, szaladj! A te édes anyád büszke lesz, ha meglát így kiöl-

tözködve. Eredj csak, eredj! Mutasd meg neki az új köntösödet. Az új ruhácska, amelybe bujtattalak, talán kényelmetlen egy kicsit. Hanem hát jó lesz hozzá szoknod. Tudd meg, hogy mindaddig ki nem szabadulsz belőle, valameddig ezt a három szót nem mondja neked valaki: »Ella, megbocsátok neked.« Biztos lehetsz felőle, drágám, hogy nem én fogom azt neked mondani.

Ezzel a bűvész megrugta a macskát, mely kirohant a műhelyből, s átfutott az

udvarba, ahol egy perczig zavarodottan állott meg.

IV. Aki nem szereti a cziczát.

— Ella! Ella! Kész a reggeli!

— Ella kisasszony, a mamája hivatja!

— Nem látta Ella kisasszonyt, kertész?

kérdé a néni.

— Nem én, ma még nem láttuk.

— Ella! Ella!

És Ella felszökött a lépcsőn, valahány-szor a nénit hallotta; be akart menni az ebédlőbe, de a néni meglátván őt, így kiáltott:

— Juj Istenem! miféle idegen macska ez itt? Takarodj innen! Siccz! Nem szeretem a macskát. Semmit sem utálok annyira, mint a macskát. Siccz ki innen, siccz!

És a szegény Ella kénytelen volt elkotródni.

A mint szomoruan kifelé indult, unoka-testvére épp akkor jött ki az ebédlőből, kezében egy nagy darab süteményt tartva, s hangosan kiáltva:

— Ella, Ella! Gyere hamar reggelizni; van kalács is!

Ella, megfélekedvén róla, hogy ő most voltaképen macska, nyájasan közeledett Mariskához, az ő unoka-testvérehez s a kezéből el akarta kapni a kalácsot; Mariska sikoltozni kezdett:

— Mama, néni! Ez a csunya macska meg akarja enni a kalácsomat!

Szegény Ella-cicza kénytelen volt reggeli nélkül távozni. Búsultában belopózkodott a saját szobájába s belefeküdt az ágyaeskájába, remélvén, hogy itt bátorságban lesz. De alig furakodott a párnái közé, jött a néni. Hozta a frissen kivasalt kék ruháskát, azt a kék ruháskát, mely szerencsétlenségének volt az okozója.

— Ella, Elláskám, ne bolondozál, kerülj elő, öltözködjél fel, itt a ruháskád!

És kereste az ajtó mögött, a szoba zugában s az ágy alatt; azt hitte, bújócskázik vele. Főlemelte az ágytakarót is... és ott meglátta a macskát.

— Már megint ez az ocsmány állat! kiáltotta mérgesen. Mit keressz itt? Nem takarodol?

És elkezdődött megint a »Siccz!« meg a »mars ki!«, megtoldva néhány seprű-ütéssel.

Ella, teljesen megzavarodva, elfutott, a milyen gyorsan csak emelte a négy lába

s biztos távolban a támadásoktól leült az édes mamája szobájának ajtaja elé.

— Azért, hogy ilyen szomorú és csodálatos változáson mentem át, gondolá magában, az én mamám mégis rám fog ismerni! Ó, bizonyos vagyok felőle, hogy megért engem ő, aki akkor is jól megértett, amikor még nem tudtam beszélni! Bár csak már nála lehetnék! Ő majd megtiltja, hogy rosszul bánjanak az ő boldogtalan cicza-leányával.

(Folytatása következik.)

ANYJA LÁNYA.

ICZI-PICZI Marcsa lányom,
Jer a mama ölébe,
Hadd hajoljon szeretettel
Fürtös fejed fölébe.

Tedd kezébe kis kacsódat,
Igaz, hogy megszorítja,
De azután, hogy ne fájjon,
Ezer csókkal borítja.

Pajkos, kényeztetett Marcsa
Fejét hetykén elveti,
Pedig tetszik neki titkon
Ha anyja becézgeti.

A LEGJOBB FÜSZER.

Egy urat, midőn a mezőn sétált, oly hirtelen lepte meg az eső, hogy egy közeli kunyhóba kényszerült menekülni.

Gyermekek ülték körül az asztalt, melyen egy jókora tál darakása párolgott. A gyermekek mindannyian jó étvágygyal ettek. Az egészség csak úgy ragyogott az arcukon. Arczuk olyan piros volt, mint a rózsza.

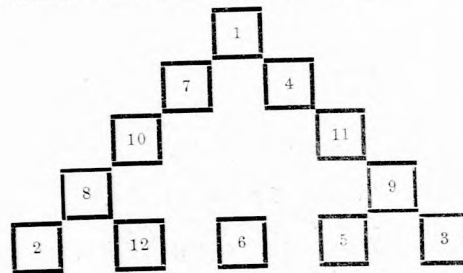
— Hogy van az, kérde az anyától az ur, hogy gyermekei ezt az egyszerű eledelt olyan jóízűen költik el és ily eledel mellett is olyan egészségesek?

— Háromféle fűszer: az, felelé az anya, melyet eledelünkhöz használok. Egyik az, hogy az én gyermekeim az ő ebédjüket munkával érdemeljek ki. — Második: hogy étkezés idején kívül soha semmit nem adok nekik, hogy asztalhoz éhesen üljenek. — A harmadik fűszer az: hogy arra szoktatom őket, hogy azzal, mit adok nekik, elégedjenek meg és a nyálánságot nem ismeretem meg velök.

(Francziából) Br. Szentkereszty Janka.

MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK.

A »KIS LAP« XLVI. köt. 13-dik számában közölt számrejtvény megfejtése:

Helyesen fejtették meg: Than Ervin, Vadas Zoltán, Kund Margit, ifj. Bauer Antal, Pruzsinszky Augusztia, Robitsek Anna, Dobrovits Margit, Kovács Sebestyén Iona, Guckler Rozália, Biczó Sarolta, Pecz Irénke, Friedjung Olga és Pista (kinek az írása? F. b.), Springer Stefike, Ditrichstein Viktor, Moser Nándor, Pollák Jenő,

Diamant Rózika, Mandel Mihály, Spéczián Gyula (részben), Feldbauer Valéria, Bathó Mariska, Mattyasovszky Terike (ha akad olló a kezéd ügyében, vedd hasznát, egyebek közt a rojtos szellő levélpapír körülyírására. F. b.), Neumann testvérek, Harkányi Sándor, Dudás György (hiányosan), Strasser Julesa és Henrik, Grotte Irma, Szántó János, Moezs Izabella és Ilonka, Miklós, Berta, Zoltán és Géza, Havass Imre, Kövesy Rudi, Hegedűs Márta, Jolán és Ernő, Körösi Pál, Dobiás Irén, Ida és Gábor, Lukács Nándor, Mérey Ágosta, Reitzner Lujza és Margit, Gyémánt Iona (részben), Gerencsér Róza (a szombathelyi polgári leányiskola IV. osztálya nevében), Hollaki Leó, Poppovits Lyubicza, Szeniczey Katicza, Pösztör Izabella, Györy Ella és Szeréna, Kűzler testvérek, Horváth Valéria, Bellházy Vilma, Stermeczky Lajos, Zarányi Gusztáv, Ádámfy Iona és Elek, Stern Sarolta, Spitz Regina, Michel Jolán, ifj. Gaál Gyula, Móser Margit, Marczali Bözse, Könyöki Ella, Benkó Jenő, Pietsch Lajoska és Béla, Nagymáté Margitka, Frey Irma, Gonda Lajos, Ausländer Iluska.

A jutalom kisorsolása szabályszerűen megtörténvén, nyertes lett *Kövesy Rudi, Budapesten*, kinek a jutalomkönyvet (*»A hősök«*, írta *Kingsley Károly*, angolból fordította *Pulszky Agoston*, több képpel, díszes kötésben) a kiadó-hivatal megküldi.

*

A »KIS LAP« XLVI. köt. 13-dik számában közölt találós mesék megfejtése:

Groszlány. Paris. Olló (sarló. tagló.)

Helyesen fejtették meg: Koritschner Margit és Iván, Bathó Mariska, Mandel Mihály, Feldbauer Valéria, Diamant Rózika, Vadas Zoltán, Mérey Ágosta, Dobiás Irén, Ida és Gábor, Pösztör Izabella, Reitzner Lujza és Margit, Györy Ella és Szeréna, Marczali Bözse, Kűzler testvérek, Pietsch Lajoska és Béla, Velencei Tiborka, Gonda Lajos, Ausländer Iluska.

Részben megfejtették: Moser Nándor, Horváth Valéria, Stermeczky Lajos, Ditrichstein Viktor, Springer Stefike, Friedjung Olga és Pista, Posner Oli, Sipőcz Karola és Laczika, Robitsek Anna, ifj. Bauer Antal, Pecz Irénke, Daubner Ferencz, Szűts Elemér (írásod nagyon ellánytvetett, hanyag írás még most is: IV. osztálybeli tanulótól már különbet várok. F. b.), Spéczián Gyula.

*

A »Kis Lap« XLVI. köt. 12-dik számában közölt rejtvények megfejtését még beküldték: Stauber Erzsé és Margit, Schuler testvérek.

Az el
a követ
»K
átdolgoz
pel, szö

Szig
adakoz
sóimat
kor fe
adakoz
Meg
hogy k
Lajosn
emléké
hivem
mint
gyűjté
6 fori
im ez
Sztá
Józsefn
mondne
Seftsik
Weiszb
Krausz
20 kr.
ifj. Vig
10 kr.
Feri ba

KÉP-REJTVÉNY.

Az elsőnek kihuzott kapja jutalom-nyereményül a következő művet:

»Robinson Crusoe élete és kalandjai,«
átdolgozta Donászy Ferencz; hat színes kép-
pel, szép kötésben.

KOSSUTH SZOBRÁRA.

Szigoruan fentartott elvem, hogy pénzbeli adakozásra soha sem szólítom fel kis olvasóimat. Ám annál nagyobb az örömem, mikor felhívás nélkül is, a maguk jószántából adakoznak jótékony vagy hazafias czélokra.

Meghallották sokan kis olvasóim közül is, hogy hazánk elhunyt nagy fiának, Kossuth Lajosnak, szobor is fogja megörökíteni az emlékét és hogy erre gyűjtés folyik. Kis híveim sorában Vincze Aladár, Szolnokon, mint igaz magyar fiú, szintén rendezett gyűjtést e nemes czélra és eredményeként 6 forintot küldött be hozzám. Az adakozók im ezek:

Szítár Mihály 1 frt., Váczi Imre 25 kr., Váczi Józsefné 25 kr., Szentiványiné 25 kr., Kiss Zsigmondné 15 kr., ifj. Pólya Béla 20 kr., legifj. Seftsik István 20 kr., Molnár Mihályné 10 kr., Welszberger Géza 20 kr., dr. Thomka Béla 20 kr., Krausz 20 kr., Örley Gizella 1 frt., Dobrai Imre 20 kr., Egy öreg magyar 20 kr., Örmester 20 kr., ifj. Vig Sándor 20 kr., Nerfeld Feri 10 kr., N. N. 10 kr., olvashatatlan 20 kr., Sebők Gyula 20 kr., Feri bácsi 20 kr., L. V. 40 kr.

Köszönet a hazafias kis gyűjtőnek, valamint a nemes adakozóknak!

Adományukat a szoborbizottság pénztárába fogom juttatni.

FORGÓ BÁCSI POSTÁJA.

Feldbauer Valéria. Nem tudod, mi az oka, hogy nem te nyered a jutalmat, mikor pedig szorgalmasan fejtet meg a rejtvényeket? Nem hiszem én, kis leányom, hogy ki ne találjad, ha egy kissé gondolkazol; mert ezt még a legkönnyebb rejtvéynél is könnyebb kitalálni: azért nem nyertél, mert a sorsolásnál eddig a szerencse nem kedvezett neked. A szerencsét pedig erőltetni nem lehet, legföljebb türelmesen kívárni. Ami másik leveledet illeti, nem szükséges külön engedély vagy biztatás hozzá, hogy Forgó bácsinak írj és beküldj valamit. Szívesen foglalkozom minden kis olvasóm levelével, a küldeményt, ha közölhető, közlöm s egyebet nem kívánok, csak azt, hogy kis olvasóim a maguk művecskéivel álljanak elő s maguk írjanak. — **Hüdaeska.** Utána még öt más keresztnevet irtál, azután meg kilencz tréfás nevet és szót. Hát ebből annyit megtudtam, hogy vidám, tréfa kedvelő kis leány vagy, aminek örvendek, mert az ártatlan tréfát magam is szeretem. Csak az a kis hiba van a dologban, hogy a sok tréfás névből sem került ki a vezeték-neved és így, ámbár a rejtvényt megfejtetted, nem sorozhatlak a megfejtők közé. Azt meg bizonyosra veszem, hogy nem hasonlítasz ahhoz az arcképhez, melyet leveled végére rajzoltál magadról. Már ezt tréfából sem hiszem el, ha csak meg nem győzől róla hiteles fényképpel. Ugy-e igazam van. Pampi? — **Schöpkes Szilárdka.** Rejtvényedben, mely egyébként jól van meg szerkesztve, két hiba van s ezek miatt nem közölhető. Tudnillik az *sz* és *ly* összetett írásjeleket, melyek csak *egy* hangot, tehát *egy* betűt képviselnek, szétválasztottad és külön-külön koczkába tetted az *s*, *z*, *l*, *y* betűket. Sokszor megjegyeztem már, hogy az összetett betű (*cs*, *gy*, *ly*, *sz*, *ty*, *zs*) szét nem választható, mert az voltaképp csak *egy* betű, csak *egy* hangot jelez. Ugy-e mikor írsz, sohasem jut eszedbe, hogy a sor végén ezeket a betűket szétválaszd? Rejtvényedben a megfejtés keresője sehogy sem tudna helyet találni a külön *s*, *z*, *l*, *y* betűknek, persze, mert a megfejtésül szolgáló szavakban ezek nem fordulnak elő önállóan. Ha pedig, mint szükséges, az *sz* és *ly* betűket összehuzom egy-egy koczkába, akkor két koczka üresen marad s a feladvány tökéletlen. Ezt azért magyaráztam meg így részletesen, hogy ha majd újra törőd a fejedet ilyesmin, elkerüld e tévedést és hibátlan rejtvényt szerkeszthess. — **Schneider Sándor.** Az elbeszélések nem ütnek meg a közölhetőség mértékét. De a kisebb dolgokból kettőt besoroztam. — **Ditrichstein Viktor.**

Hogy mikor fog a rejtvény megjelenni? azt bizony meg nem mondhatom, mert sok várja a sorát. Amit be akarsz küldeni, bátran küldheted. Elolvasom s ha jó, közlöm is. — **König Dénes.** Az »utálatos« szó helyett keress mást. Ilyen változással küldjed be újra s akkor közlöm. — **Ansländer Ilona.** Néhányát besoroztam. — **Debreczi Margit.** Elvárom és annak idején szívesen fogom venni a leveledben foglalt ígéret beváltását. Üdvözöllek. — **Vincze Aladár.** Az elmaradt számra vonatkozó panaszodat közöltem a kiadó-hivatallal, mely eddig már bizonyosan megküldte a példányt. Legjobb, ha valamely szám nem érkezik meg pontosan a szokott időben, levelező lapon azonnal egyenesen a kiadó-hivatalt értesíteni; így a baj igen rövid idő alatt nyer orvoslást. — **Lukács Nándor.** A nyeresre vonatkozó reményedben sokad magaddal osztozol, de hát persze minden héten csak *egy*nek a reménye teljesülhet. Hogy pedig ez ki legyen, az nem tőlem függ, hanem a szerencse kedvezésétől. — **Stanber Erzsébet és Margit.** Az átdolgozott és kijavított rejtvény most már bevált; besoroztam s várja a megjelenést. — **Hollaki Leó.** Remélem, ezt a számot már ismét friss egészségben olvasod és legközelebb magad fogsz irhatni. — **Krámer Miczi.** Nagyon sokszor megírtam én már ebben a rovatban azt a magyarázatot, melyet most te is kívánsz: hogy aki beküldte a megfejtést, de nem találja a nevét a megfejtők sorában, annak a levele nem jutott kezemhez. Hogy az országos gyűlésben te is igaz szívvel veszel részt, megelégedéssel olvastam. Ugy is kell, hogy a haza jeleséi iránt kegyelet éljen a hon minden leányának, kicsinek és nagyoknak, szívében. — **Posner Oli.** Lám, hogy tudsz nagyon csinos, rendes, kedves levelet írni, csak akarnod kell. Mostani soraid örömemre szolgáltak. Számrejtvényednek az a fagyatka van, hogy az egyes számsoportokhoz nem írtál semmi jelzést. Ha így közlöm a számokat pusztán: 10, 14, 13, 17, 15, — 13, 2, 6, 2, 4, 5 — stb. nincs ember a föld kerekén, aki tizenkét ilyen, egymás alá helyezett számsoportból kitaláljon valamit. Minden számsorhoz megfelelő jelzést kell írni, mely egy kicsit rámutasson az illető szóra, de el ne árulja egészen, pl: a »10, 14, 13, 17, 15: ugy magyaros, ha pörge.« Tehát ilyképen dolgozd ki, aztán küld be újra. A másik leveledben küldött rejtvény nem közölhető. — **Dobiás testvérek.** Örömetek nekem is öröm. Szolgáljon az érdekes kötet kellemes szórakozástokra és épülésekre. — **»Godofréd«** A három szőrejtvényt besoroztam; a névrejtvény nincs szabatosan föladva. Jövőre saját neved alatt írj, mert Forgó bácsi és kis hívei közt az álnév vagy névtelenség nincs szokásban. Bizalmas őszinteség uralkodik köztünk. — **Denk Gusztáv.** Feladványodban hiba van. Ha megvan nálad a fogalmazványja és figyelmesen utána nézel, rá fogsz találni a hibára. — **Stern Sarolta.** Szívesen látlak téged is kis híveim sorában. — **Michel Jolán.** Értesítésem, hogy

immár egészséges vagy, örömemre szolgált, valamint az is, hogy a »Kis Lap«-nak olyan szorgalmas olvasója vagy. A »Doktor ur növéndékeit« sokad magaddal találod szépnek, én pedig azt találok nagyon szépnek, hogy olyan kedves leányka iparkodol lenni, amilyen Piroska. — **Pruzsinszky Augusztia.** Biz az egy-egy héten csak *egy* kis olvasómat érheti, hogy a neve kikerül a kucsmából. Mivel pedig több ezren vagytok, hát persze még sokan vagytok, akikre csak ezután mosolyoghat a szerencse. A kockarejtvényt besoroztam, de biz egy kis türelmet ajánlok, mert nagyon sok régiebb van előtte. Pedig sort illik tartanom, ugy-e? — **Schwarz Bandi.** A két találos kérdést besoroztam. — **Zipernovsky Ilona.** Az édes mama kedves üzenete nagyon lekötötező; sajnós, hogy épp a legközelebbi egy-két hét alatt lehetetlen azokat a szép jáczintokat megtekintennem. Szíves üdvözlétemet! — **Schweiger Béla.** A ki előfizetett és nem kapott lapot, az méltán elégedetlen ugyan, de egészen tévesen jár el, ha ezt ingerült hangon »mihez tartás végett« a szerkesztőségnek »hözza tudomására«. A szerkesztőség csak a lap szellemi részével foglalkozik és semmit sem tud a lap anyagi ügyeiről, szétküldéséről. A czelhoz vezető ut egyszerűen az, hogy a ki a lapot nem kapja meg pontosan a kellő időben, levelező-lapon értesíti a *kiadóhivatalt*, mely azonnal segít a bajon. A levelet, melyet különben, látom, nem magad írtál, átadtam elintézés végett a kiadó-hivatalknak. — **Küszler testvérek.** Szívesen foglak látni. — **Ádámfy Ilona és Elek.** Már ugyan mért haragudnám, még ha nem volna is jó a rejtvénykétek? Még akkor is dicséretes fejtörés, gondolkodás jelét látom benne. A tiétek pedig nem is rossz, csak kissé könnyűcske. Néha azonban ilyet is kell közölnöm a kezdők kedvéért s így meg fogom rajzoltatni. — **Práznovszky Iván.** Nincs szabatosan szerkesztve, mert a zs két betűnek van vége; az pedig csak *egy*, bár összetett betű, szétválasztani nem lehet. Kérdésedre egy kis gondolkozással bizonyosan magad is megtalálhatod volna a választ, hogy: a rejtvény szerkesztője nem szerepelhet mint megfejtő, mert hiszen reá nézve az a rejtvény nem megoldandó feladat, előre tudja, maga csinálta. — **Spéczián Gyula.** Hogy az öblös kucsmából kikerül-e valamikor és mikor a te neved, arra igazán nem tudok felelni, mert az szerencse dolga. — **Fried Ella és Gizella.** Örömemre szolgál, hogy az újféle, felében kis olvasóim által kiszínezendő melléklet annyira kedvetekre való. Kívánságotok teljesülni fog; lesz majd több is ilyen, mert, úgy mint ti, sok kis olvasótársatok talál benne örömet.

A »KIS LAP« minden kötetéhez díszes színnyomatu bekötési táblák kaphatók. Egy bekötési tábla ára 60 kr. A »Kis Lap«-nak fél évi folyamából telik *egy* kötet. Megrendelő cím: *Athenaeum Könyvkiadó-hivatala, Budapest, Ferencziek-tere 3.*